

Byl pátek 3. února 2006 a já jsem se vyhříval na pláži v Roquebrune a vychutnával pohodu po příjemném a dlouhém letovém dni na terénech klenoucích se nad legendárním Monakem. Stejně činnosti jako já se oddávalo i několik desítek dalších pilotů mnoha různých národností. Najednou jeden z nich něco zavolal a ukázal na oblohu. To způsobilo řetězovou reakci a za chvíli se na oblohu dívali snad všichni přítomní lidé. Na přistání se blížil padákový kluzák - to by nebylo nic tak zvláštního, v tuto dobu zde přistává padák co půlminutu. Zvláštní bylo, že pod vrchlíkem se nehoupal pilot v klasické sedačce, či dvojice v tandemovém uspořádání, ale tříkolka. Pilot si suverénně připravil rozpočet, nasadil na finále, těsně před dosednutím přibrzdil a i s tříkolkou udělal ukázkový ko-trmelec! Během několika chviliek u něj ale byla spousta pomocníků, kteří jej otočili opět do důstojnější polohy. I když jsem byl několik desítek metrů daleko, poznal jsem, že se pilot i přes právě absolvovaný karambol směje.

Nedalo mi to, doběhl jsem k němu, s laskavým dovolením pořídil několik fotografií a po vzájemném představení jsem osmadvacitiletého inženýra Alexise z Paříže požádal o rozhovor. Nabídka ho potěšila a výsledek naší domluvy si můžete přečíst na následujících řádcích. Setkání s Alexistem i následná e-mailová komunikace s ním mi hodně dala, ten člověk, hlavně díky jeho bezprostřednosti, nakažlivému optimismu a odzbrojujícími názory, mě opravdu dostal.

Jak dlouho létáš a jak jsi se k létání dostal?

Létám od roku 2004, létám tedy třetí sezónu. Paragliding jsem objevil během prázdnin na francouzském ostrově Réunion v Indickém oceánu. Zároveň jsem tam zjistil, že paragliding pro handicapované osoby je od roku 2004 ve Francii organizovaný na národní úrovni. Pokračoval jsem v květnu 2004 prvním kurzem pro handicapované osoby, kterou organizovaly ve francouzských Alpách v St. Hilaire du Touvet dvě tamní školy ve spolupráci právě s federací handicapovaných paraglidistů. Mé poděkování patří panu Sergi Bonnetovi, který se o mé létání hodně zasloužil.

Jak již vyplynulo z první odpovědi, jsi tělesně handicapovaný. Řekni nám něco o Tvém postižení.

Trpím myopatií, což je postižení pohybových orgánů. Tato nemoc je známá jako „telethon“.

Moje onemocnění velmi oslabuje svaly, zvláště dolních končetin. Svaly prostě postupně odumírají a nově se tvoří velmi komplikovaně, nebo vůbec. Vinou této nemoci mi i obyčejná chůze dělá velké problémy.

Létejte, žijeme jen jednou! Rozhovor s Alexistem Salenguem

Tvé postižení Ti ale evidentně nevádí vychutnávat pohodu z volného pohybu vzduchem. Vše je ale jistě organizačně i technicky náročnější. Jakou potřebuješ techniku a kolik máš pomocníků?

Samozřejmě, že na kopec nemůžu vyrazit sám. Vše je třeba pečlivě zorganizovat. Pomoc potřebuji zvláště při startu. Jsem členem jedné pařížské školy paraglidingu - Element' air. Instruktoři jsou zde zaměřeni spíše na výcvik handicapovaných osob než zdravých. Organizaci mají přes její náročnost dobře zvládnutou. Je na nich vidět, že pomoci nám zažít radost z létání je pro ně největší motivací.

Pro létání potřebuji speciální vybavení, nejdůležitější je speciálně upravená sedačka - tříkolka. Tu jsem dostal k dispozici od Francouzské federace volného létání - paraglidingu.

Pro samotný start a let potřebuji vyhovující meteorologické podmínky - čelní vítr o rychlosti alespoň 2 - 3 m/s, vhodný terén pro rozběh, vlastně rozjezd, a vzhledem k mé omezené fyzické síle i relativně klidné a neturbulentní podmínky ve vzduchu.

Start probíhá takto. Jeden až dva pomocníci mi pomůžou tažením A-popruhů zvednout vrchlík. Když mám vrchlík nad hlavou, přibrzdím jej a zkontroluji. Pokud je vše v pořádku, začnou mě pomocníci tlačit, čímž mi dají potřebnou rychlost ke vzletu. Protože tříkolku nedokážu sám zastavit, musí být pomocníci neustále připraveni mne zastavit, kdyby bylo třeba start z jakéhokoliv důvodu přerušit.

Pokud jde o přistávání, je to jednodušší, přistávám zcela sám - trochu jako letadlo!

Na co si pilot padákové tříkolky musí dát největší pozor? Co je na létání na tříkolce nejvíce specifické?

Když už letím, jsem normální pilot! Musím ale dávat více pozor na reliéf krajiny a na ostatní piloty, a protože i moje fyzická síla je omezenější, potřebuji více času na zatočení.

Složitější je asi i doprava na start. Na každý start se asi nedostaneš. Kde všude jsi si už zalétal?

Nemohu létat všude. Některá místa jsou buď kvůli nevhodnému startu nebo nevhodnému přistání s tříkolkou nepoužitelná. Musím dobře vybírat, především s ohledem na meteorologické podmínky.

Mám za sebou již osmnáct samostatných letů. Létal jsem ve francouzských Alpách - v Annecy, St. Hilaire du Touvet, Monaku - v některých místech blízko Paříže a v Normandii na skalních útesech u pláží, kde se v roce 1945 vylodili Američané.

Když létáš, budíš samozřejmě pozornost. S jakými reakcemi pilotů a přihlížející veřejnosti jsi se během Tvé letecké kariéry setkal?

Na všech místech, kde jsem létal, jsem byl vždy velmi dobře přijat. Lidé se mnou mluví, povzbuzují mě. Někteří mi říkají, že mě obdivují. Můj start sleduje mnoho lidí. Když se vše podaří tleskají. Je to super!

Znáš nějaké další tělesně postižené sportovce, máte třeba nějaký klub?

Během svého prvního kurzu jsem potkal i jiné handicapované sportovce, kteří

se věnovali paraglidingu. Není nás tolik, abychom měli svůj klub, ale každý z nás je členem nějakého paraglidingového klubu či školy společně se zdravými piloty, kteří mu dokáží s radostí pomoci. Mezi zdravými se vždy nějaký ten postižený ztratí.

Potkala Tě někdy nějaká kuriózní situace. Někdy karambol – samozřejmě s dobrým koncem?

Mám za sebou zatím osmnáct letů během dvou let a neměl jsem ani jeden problém! Je to ale přirozené, protože létám na padákovém kluzáku s vysokou mírou pasivní bezpečnosti a jen tehdy, když jsou velmi dobré podmínky. Jediný problém nastal při přistávání na písku v Monaku. Protože se tříkolce po přistání zabořila kolečka do písku, obrátila se a já jsem skončil hlavou dolů!

Jaká je Tvá profese a jakým dalším aktivitám se věnuješ ve volném čase?

Pracuji v Paříži jako inženýr v oblasti ekologie. Ekologie - to je velmi únavný „sport“ a věnuji jí hodně času. Jinak si užívám Paříž - její historii a kulturu. Ale paragliding je mi nade vše!

Co pro Tebe paragliding znamená?

Díky paraglidingu jsem poznal mnoho radosti a dal mi také obrovskou svobodu! I dlouho po přistání mám pocit, že se stále vznáším, jako bych byl opilý.

A ještě něco: paragliding, to je jedna velká rodina, duchovní stát, kde jsem vždy vítán, kde si mě ostatní váží (v každodenním životě tomu tak vždy není). Stále zde potkávám různé sympatické lidi, jako třeba českého novináře!

Myslím, že právě proto, že jsem handicapovaný, dokážu vnímat pocit svobody z letu mnohem více, než zdravý pilot. Ten pocit je tak silný, že během letu dokážu úplně zapomenout na svůj handicap. Ve vzduchu zažívám opravdové štěstí!

Co bys vzkázal lidem, kteří mají třeba podobný problém, jako ty, a chtěli by také něco podobného zkusit, ale váhají?

Řekl bych jim: ZKUSTE TO !!! Žijeme jen jednou.

Děkuji za rozhovor a přeji Ti, ať Ti vše vychází tak, jak si přeješ.

Také děkuji a zdravím všechny fajn lidi v České republice.

*S Alexisem Salenguem si povídal
Miroslav Oros*

